

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΜΠΑΟΥΛΟ ΜΕ ΤΟ ΠΤΩΜΑ

ΧΟΥΝ περάσει μερικά χρόνια από τότε, μιας είτε διατηρήσεις, παπαίοις γενελούλογος, που πουλούσε πανέρια από λυγαριά, μᾶς σφύριξε τή δουλειά. Καθώς συχνιτερνύει από κενό το μοναχικό σπίτι, στήν έξοχη, κατάλαβε πώς είχε ψητό. Κατοικούσε σ' αυτό μια χήρα, μια γηραιά παρασενή, που δεν είχε υπηρέτρια και δεν έχαγε ποτέ έξω. Κανείς δέν πατούσε στη σπίτι της. «Ό μπακάλης, δι γαλατά, δι ψωμάδι, δύοι της οι προμηθευταί, άφινον τά πράγματα πάνω σ' ένα πάγκο, στό κήπο, κι' εύρισκαν έκει έτοιμα τά λεφτά τους.

Ο Νοέλ δι Καμπούρης, μού είπε τότε, πώς αφού έμεινες οι δύο έρσαρες μαζί, δίχως νά ποιήσει μήπο μήπο τη δουλειά, έπρεπε νά την κάνουμε μαζί, δίχως νά ποιήσει μήπο μήπο τη δουλειά. Είχε αύτός κάπι ψωλά κι' σημαρόσαμε ένα μπασόλι από τά παλαιότεριδικά. Μέσα σ' αυτό θά θάλασσε το πάτωμα της χήρας, «Ερρίξε μεσα λίγα κατύπουρα καί κάπι πορόνια, για νάρη βάρος καί νά μή τό μεταφέρωμε αδειανό καί προκαλέσουμε ύπωψιες. Πρέπει πάντα νά φυλάγεται κανείς σε τέτοιες δουλειές.

Συμφωνήσαμε νά φέρω πάνω τό μπασόλι στό Παρίσι. Δέν ήταν, φιλέπι, σωστό νά τ' αφήσωμε στη σπίτι της χήρας, ή στην έξοχη. Συγχρόνως θά τά θολεύαμε νά κλείσουμε καλά τό σιτί κι' έτσι δι κόμος θά πίστευε πώς ή γρηγά έφυγε ταξειδί.

«Οσο άργυρότερα μαθανόταν τό πράμμα, τάσσο, θέσσα, τό κάλυπτο γιά μᾶς. Στό Παρίσι δέν θά θρίσκαμε κεμμιά δυσκολία νά εφεστωθούμε τό μπασόλι, γιατ' είχαμε κάποιον δικό μας, που θ' διναλάθανε νά τά κάψη θλα.

Είχε σχεδόν ωντάσσει, σταν παρουσιαστήκαμε στό σιτί της γηρατής. Πήγαμε ταχά γιά νά της δώσουμε κάπι δειγματα γιάτι κρασιά. Ξέραμε πώς ήταν λιγιά, φθιτσάρα κι' άντησχούσαμε όντι θάπιανε τό κόλπο κι' δέν θά δεχότανε νά μάς μπάση μέσα. Τόντος θώμας μια χήρα. «Οταν μπήκαμε μέσα στό σαλόνι, ή δουλειά ξεπέρθεψε σε δυό λεπτά. Τόν είχα κι' άλλοτε δη τόν Καμπούρη άπιάνω στή δουλειά, ποτέ μου θώμα δέν τόν θαύμασσα σό τόσο, δυό έκεινη τή μέρα. Μέσα σέ μια στήγη, άρπασε τή χήρα από τό λαιμό-κι' δι' ήταν τόσο χοντρή-καί τήν πέταξε πάνω στόν καναπέ, χωρίς νά προφτάσει νά βγάλει κίγι. Καλός δουλευτής δι Καμπούρη! Δέν δέξιε δίμας γιά τίποτε παραπάνω. «Ολές της κουπίτια, τις προστραλέεια, κάθε λεπτομέρεια, έπρεπε έγώ νά τις σκεφτώ καί νά τις κανονίσω. Ήταν σωστό όλωστε νά κανονίζω έγώ από τά ζητήματα, γιατί δέν έκανα διόλου γιά τή χοντρή δουλειά. Μόνο που καθώς κράτασα τή γρηγά από τά πόδια, μού ήρθε νά κάνω έμετο, ένω δι Καμπούρης τής έσφυγε, ήσυχα-ήσυχα, τό λαιμό.

Οταν τό πιώμα έπαινε πειά νά σαλέψῃ, μᾶς έκανε έντυπωσι τό πάχος αυτής τής γυναίκας. Τή θάλασσα μέσα στό μπασόλι, καί χώρες ίσασται, σχεδόν έφαρμοστά. Αφού κλείσαμε τό μπασόλι, άρχισαμε νά ψάχνουμε τό έπιπλο. Βρήκαμε, πάνω κάτω όκτακούσα χρυσά φράγκα μέσα στά συρτάρια καί, μέσα σ' ένα παπούτσι, κάτω από τό κρεβάτι, κουμπιά έκαστοστή δικό μας φράγκα ψωλά. Μέσα σέ μια τσαγιέρα, δρήκαμε τά διαμαντικά τής χήρας καί κάτι χαρτονομίσματα γραμμένα έγγλεικα. Δέν κατάλαβαμε τί ήταν αυτά, τά πήραμε δύμας στήν τούχη!

Πάνω στή φώρια τής δουλειάς, δέν προστανεί κανείς νά ουλλογιστή καί πολλά πράμματα. «Οταν πήγαμε στό μπασόλι από τό σταθμό καί τό καπαχωρίσσαμε, σχεδόν ούτε σκεπτόμουν τί είχε μέσα. Είχαμε άποφασίσει νά γυρίσω έγώ με τό μπασόλι με τό τραίνο, στό Παρίσι, γιατί στό φόρο, στό σταθμό τό Βορρά, ήγαναν κάποιον δικό μας, που τόν λέγανε Φιλέτη, κι' αυτός θέκανε τά στραβά μάτια καί θά περνούσσα εύκολα, χωρίς κανείς νά μάς ζητήση νά δινούσουμε τό μπασόλι.

Χωριστήκαμε λοιπόν με τόν Καμπούρη. «Έκεινος πήρε τό τραίνο γιά τήν Τερνί, νά πετσαχτή μια στιγμή δύο τους δικούς του. Στό σιτί τής γηρατής είχε θρή μια διμορφη κούκλα από πορσελάνη καί τήν πήρε γιά νά την χαρίστη στήν διηγμώνα του. «Όταν θρέθηκα στό τραίνο γιά τό Παρίσι, καθώς δέν είχα νά κάνω τίποτε, τα νέματα μου λυθήκανε, πέρασε όλος δι νευρικός έρεθισμός που είχα τήν ώρα τής δουλειάς κ' ένωντας τό θάρρος μου νού λιγοστεύη. Καθώς περνούσαμε από τόν διαφορούς σταθμούς καί προπάνων θόσ πλησιάζαμε στό σταθμό τού Βορρά, στό Παρίσι, ένωντα μια δινούμονησα, μια στενοχώρια παράξενη καί δέν έθεταν τήν ώρα πότε νά θγά δι ποτέ νότιο έκεινο θαγόνι.

Τό τραίνο σταμάτησε πολλά λεπτά, άτελειωτα, που μού φάνηκαν αδίνες, πρίν μπή στό σταθμό... «Έγω πήγανα νά σκάσω...» Επιπλέον έκεινός πάλι καί σέ λίγο φτάσαμε. «Ένω γνάζω τίς διποκευές από τή σκευοφόρο καί τίς πηγαίνανε στή μεγάλη αίθουσα, για τήν έπιθεώρηση, έγω έτρεξα στό δρόμο νά θράψων ένα μάσαζι. Έκεινή τή μέρος διμορφη είχανε κούρσες καπού έκει κοντά, ίσως στόν Ανγκιέν. Τά τραίνα φτάνανε τό ένα πίσια από τόν άλλο, ό κόδωμας έχεινόταν πληημύρα καί δέν άπομενε ούτι ένα μάσάρι στήν πλατεία τού σταθμού. «Αναγκάστηκα λοιπόν νά τρέξω μακριά, δρήκετη ώρα, γιά νά όρθη έπιθετούς ένα. «Αργησα δίκας πολύ, κι' διταν γύρισα στή σάλα με τίς σποτκευές, τά περισσότερα πράμματα είχανε φύγει κίδιας. Μαζάχα έπιτά κι δικτύο κομμάτια άπομενα στόν μεγάλο πάγκο, έπιτάνε στόν άλλο πράμματα πράμματα είχανε φύγει κίδιας. Μαζάχα έπιτά κι δικτύο κομμάτια κούρσες γιά τήν έπιθεώρηση. Εκεί, είδα κι μαπούλι μου δινόμενασ ένα μεγάλο δέμα πανικό καί σέ μια κάσσα γεμάτη κούκλες γιά τήν έρεθης.

Μά πού ήτανα λοιπόν δι Φιλέτη, δι φύλος μας καί φραζής; Ρώτησα κάποιον άλλον γι' αυτόν καί μού διποκρίθηκε πώς δι Φιλέτη ήταν δρρωτούς κ' έγινε τρεις μέρες νάρθη στή δουλειά του.

Είπα τότε σ' αυτό τόν υπάλληλο, πώς δι Φιλέτη είνε συγγενής μου καί τού ζήτησα νά μαρκάρη μια στιγμή τό δέμα μου νά φεύγω, γιατ' ήμουν διαστοκός. Πλησίασα τό μπασόλι κι διοικήσκε έκεινός φορωτῆς διοικήσκε κι αυτός από κοντά. Σήκωνε μάλιστα τό χέρι του, στό διπόσιο κρεστούσε ένα κομμάτι κι μωλία, γιά νά φράμη στό μπασόλι πώς τό έπιθεώρησε, διταν έξαφνα, έκεινη τή στιγμή είδα από τό άλλο μέρος τού πάγκου κάποιον

έλεγκτή, μέ τρία γαλόνια χρυσά στό πατλίκι. «Ήταν φουρκικισμένος δι έλεγκτή κι' έκανε μεγάλη φασαρία, γιατ' είχε άργηστησε μέ κάποιας γυναίκας που δέν ένωνούσενεντίσια στήν τρίποτη λαθασία,

Έγω είχανε φτάνει τό χέρι μου στό μπασόλι, περιμένοντας μέ μάγνια δι τό μαρκάρη δι συνάδελφος τού Φιλέτη γιά νά τού δίνων. «Ο έλεγκτή δίμας τόν σταμάτησε μ' ένω διπόσιο γνέψιμο, Μέ ρώτησα κατόπιν άγριεμμένος, από τόν καυγά του με τή γυναίκα διέκεινη μου, μά είχα νά δηλώσω τίποτε καί διχάζω νά περιμένη τή στιγμή είδα από τό άλλο μέρος τού πάγκου κάποιον

έλεγκτή, μέ τρία γαλόνια χρυσά στό πατλίκι. «Ήταν φουρκικισμένος δι έλεγκτή κι' έκανε μεγάλη φασαρία, γιατ' είχε άργηστησε μέ κάποιας γυναίκας που δέν ένωνούσενεντίσια στήν τρίποτη λαθασία,

Έγω είχανε φτάνει τό χέρι μου στό μπασόλι, περιμένοντας μέ μάγνια δι τό μαρκάρη δι συνάδελφος τού Φιλέτη γιά νά τού δίνων. «Ο έλεγκτή δίμας τόν σταμάτησε μ' ένω διπόσιο γνέψιμο, Μέ ρώτησα κατόπιν άγριεμμένος, από τόν καυγά του με τή γυναίκα διέκεινη μου, μά είχα νά δηλώσω τίποτε καί διχάζω νά περιμένη τή στιγμή είδα από τό άλλο μέρος τού πάγκου κάποιον

έλεγκτή, μέ μια δράματα κιλειδά. «Ερρίξα τότε μια ματιά πρός τήν έξοδο: παντόν διθρόποι τού φόρου, σιθαροί κι διηλητοί φυλάγανε μαζί με τόν χωροφύλακες. «Άδυντο νά έφευγα, διν τόθασά στά πόδια. Κι' δι υπάλληλος με τή διποκλειδία άρχισε νά δοκιμάζει ποιό δι πάλιαστησε στήν ταΐριασμένη κινητοποιία...» Ησυνέχεια είεις τήν σελίδα 1005).

Πήγαμε τό μπασόλι στό σταθμό...

ΜΙΑ ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΗΤΕΡΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 990)

Μάνταλεν. Μά εύχαριστιόταν νά τή βασανίζη και νά τήν πειρά-
ζη Χώνευτη Μάριον.

—Δέν μπορώ νά καταλάβω, τής έλεγε, τί θές νά κρατᾶς στο
σπίτι αύτό το παιδί, όφου δεν είνε δικό μου. Δέν τό κλείνεις κα-
λύτερα στ' ὄφραντροφε! νά ήσυχάσουμε!

—Η Μάνταλεν έξαγρώνοντας τότε και τόν απειλούσε δη την
ικανή να κάνη κι' έγκλημα σκόμη γιά νά προστατεύση τό παι-
δί της.

—Ένα βράδιο ό Σμιθ γύρισε από τή Λέσχη μεθυσμένος. Φώνα-
ζε σαν αγριάνθρωπος και μούγκρικε σαν ταύρος.

—Σιγά και θά ουπήσης τή Μάριον, τού παραστήρησε ή γυ-
ναίκα του.

Μά ό Σμιθ έξαγρώθηκε τότε σκόμη πιό πολύ: "Όλο τό μι-
σος του ζεχόθηκε τότε σε σκάτανόμαστες βριοις γιά τό δύσιο
παιδί. Η Μάνταλεν έξαρσης κι' έκεινή νά τού φωνάζε
τι είνε ένας ανατολήτος. Ό Σμιθ για νά την έδικτηθή, έτρεψε
στο δωμάτιο τού παιδιού, δρπαξε τή Μάριον πού κοιμόταν στά
χέρια του και την τίναξε μέ δύναμη στο πάτωμα. Το μικρό έμε-
νε στόν τόπο. Η Μάνταλεν έθυγακε μιά σπαραγκή κραυγή
και ρίχτηκε στόν άνδρα της. "Αρχισε τότε μιά τρομαχτική πάλη
μεταξύ τους.

Τόση ήταν ή λύσσα τής τραγικής μητέρως, δώστε κατώρθωσε
νά τόν κιλλον κατασγή και νά τόν στραγγαλίση, έκει κοντά
στό πώμα τής μικρούλας Μάριον.

Αύτή ήταν ή τραγαδία τού είχε δημιουργήσει τή Μάνταλεν στό
δικαστήριο. Μά οι Ενοριοί δικαιολόγησαν τόν πόνο της και τήν
διθύρωσαν. Η Μάνταλεν θυμός άν και ζή τώρα μέστη στήν πολι-
τεία, δεν είνε εύτυχισμένη. Κλαίει διαρκώς τό παιδί της, τήν
δώμορφη Μάριον, τό φωτάρο θυμα ένδος πλαώσιου κτηναθωδώπου.

ΤΣΑΡΛΥ ΓΚΡΑΙΝ

ΤΟ ΜΠΑΟΥΛΟ ΜΕ ΤΟ ΠΤΩΜΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 983)

ληπτούς άνθρωπους. Τό μυαλό μου είχε σταματήσει και δέν
σκεπτόμουν τίποτα. "Επιτέλους ταρίσαμε έναν κλειδί, μπήκε στήν
κλειδονιά και τή' άκουσας πού γυριώδες."

Τότε άρχισα νά γελώ σαν ήλιθιος: άνοιξαν τό καπάκι του
μπασούλου κ' είδαν μέσα διάφορα πατινίκα πλεκτή ρουχαλάκια,
κολτόσακια, σαπούνια, γιακάδες. Κι' ένων οι υπάλληλοι ψάχνα-
νε νά διάμεσα σε κείνα τά πράγματα γιά νά δοῦν μήπως η πάρη
τίποτε πού νά πληρώνη δημοτικό φόρο, έγων μαναρωτιόμουν
ποιός φουκαρδίης τήν έπαθε και πήρε τό μπασούλο μου για δικό^{της}
του και τραβώσεις τώρα ήσυχος μέσα στό Παρίσι, μέ τό δημπεν-
λαρισμένο πτώμα τής χήρας. Και τό περιεργότερο από δλα-
είνη πού δέν άκουσα ποτέ τό παραμικρότερο γ' αυτή τήν ίντη
θεση. Μήπως έ διθύρωσα πού πήρε τό μπασούλο μου φοθήθηκε
μή μπλεχτή κι' άπόφυγε νά διναφέρη τό λάθος του στήν δισ-
τονιά, δεν έχω ίδει. Δέν μπορώ διώκως νά κρατήσω τά γελών,
δινοίξεις τό μπασούλο μου!

Μέσος στά διάφορα πλεγάτα τού μπασούλου, θρίηκα και αιτό
τό μάλινο γιλέκο. Τό φορώ τρία χρόνια τώρα και κρατάει
έρεις, μιά ζεστασιά...

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΑΚΑΒΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 966)

και είδαν κοντά τού κ' είδε κι' έκεινή τό λαμπύ-
ρισμα τών πετραδιών. "Εσαΐτε τότε τό χέρι του και τόν κόπταξε
μέ της περιφέρητα στά μάτια, εύτυχισμένη.
"Εκείνη τή μέρα ή δύμορφη 'Αμερικανίδα είχε δινακαλύψει κι'
έναν άλλο θησαυρό πιό πολύτιμο: τόν έρωτα.

NORA ΜΠΟΥΡΚΕ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΦΩΝΗ ΠΟΥ ΜΑΣ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΕΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 986)

Χάρισσον, γιά νά μήν ακούση τήν φωνή τού άφραστου προστάτου
της, είχε πληρώσει με τή ζωή της αύτη τήν έπιπολατήρά της,
"Άλλα υπάρχουν άκομη κι' ένα σαρό δλλασ παραδείγματα
διθύρωπα, οι δόποισ προσιωπάνταν τόν κίνδυνο πού τούς διπε-
λεῖ. Διυτιγάς διώκως πολύ λιγοι είνε έκεινοι πού προσέρχονται αύ-
τή τήν προειδοποίηση. "Ολοι οι δλλοι κάνουν πάντα δη τούς
κατεπέλη στό φεράλι και δέν υποχωρούν μπροστά κατ στόν με-
γαλείτερο κίνδυνο. Γ' αύτο και πληρώνουν άκριδα κάθε άνο-
σία τευς, διπως δικαίως παραστήρησε στό τέλος τής διμιλίας του
κι' δι καθηγήτης Κρόκ.

TZΩΝ ΠΗΡΣΩΝ

ΤΑ ΨΕΥΤΙΚΑ ΜΠΙΖΟΥ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 965)

"Ετοι κ' έγινε... Τήν έπομένη, κατά τά μεσανύχτα, ή 'Εδιθ
και ό Τζών γυρνούσαν και πάλι από τά ίδια κακοσύγναστα κέντρα. Ο
Τζών ήταν έξαιρετικά νευρικός. Διαρκώς έριχνε γύρω του ό-
ντησυχες ματιές. Ή 'Εδιθ γελούσε μέ τούς φόβους του...

Ξαφικά δώμας, πώς από τή γωνιά ένος δρόμου πρόβαλαν
δυσίλουέτες, πώς ζέρησαν έναντιόν τούς ζέγυους, μέ διαθέ-
σεις κάθε δλλο παρά γναθές... 'Άλλα τήν ίδια στιγμή, από μιά
δλλη γωνιά παρουσιάστηκαν δυο Γάλλοι χωροφύλακες, συνο-
δεύσμενοι και από δυο δινάρες με πολιτική περιβόλη-τού δυο
μυστικούς δάστινούς, πώλησαν τήν γυναίκα του... Και οι δαστινού-
κοί τής διύσαν σιλούέτες, δλλάσ και στόν... Τζών Πάρκιγκ...

—Απέτυχε τό κόλπο σου, Μπράουν! είπε ένας από τους μι-
στικούς αστυνόμους στόν δήθεν Πάρκιγκ. Σέ παρακολουθούμε
δεκάπεντε μέρες τώρα θήμα πρός ζήμια... Και απόύε πού ή
κυρία Σάρχινη Χάλεις φοράει τά άληθηνά της μπιζόν, απόξε-
σιες νά φωνερώθησε ποιος είσαι... Κ' έθαλες τούς συντρόφους
ουν νά ληστεύσουν τήν κυρία...

—Ο Τζών ξαπήλωσε τά μάτια του, χωρίς νά τή πίπτα...
Μά ή 'Εδιθ δρήσισ νά γελά, νά γελά με δλη της καρ-
διά.

Οι δλλοι τήν κύτταζαν καπταληκτοί, γωρίς νά μπορούν νά
έξηγησον τήν δισρίπη τής ζαφικής εύθυμητής της.

—Ω, άγαπητή μου φίλε, τή έπαθες! είπε, τέλος, στόν Τζών
Μπράουν. Πόσα σέ λιτανά... Τήν έπαθες σάχημα... Μά, τόσο
καρδρι, φορόσαντας τά άληθηνά μου μπιζόν! Είχα αφήσει στόν
κοσμηματοπώλη τά ψευτικά, γιατί μου έκανε κακό νά άποχω-
ριστού τά γηγάκια μου κομημάστα... Γιατί ζεγέλασα και τόν έ-
διο τόν κατασταμάταρη: "Ετοι...από μιά διστροπία... 'Άλλα
σήμερα, γιά νά σέ περάδω, γιά νά σού δείξει δεν δέν φοβανται
τίποτα, άφησε τά άληθηνά και φέρεσα τά ψευτικά μου... θεθαίσα
ότι δέν θά καταλάβαινες τή παιγνίδι σού έπαιξα, άτι θά νόμιζες
ότι σήμερα δικριθών φορώ τά άληθηνά... Και τή έπαθες, φω-
χέ μου φίλε! Και θά σέ πάνε τώρα φυλακή! Τί κρίμα! Χό-
ρευες τόσο καλά!...

OSCAR FEILD

ΤΑ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ,,

(Συνέχεια έκ της σελίδος 992)

"Ο Τζών Μπάρρυμπορ, πάλι, στήν περίφημη δημιουργία του
Ερρίκος ΙΙ", φορούσε από τήν δρχή δω τό τέλος μια σιδερέ-
νια πανοπλία, μέ τήν οποία ήταν υποχρεώμενός νά μονομαχή-
την ίππειον, νά κυνηγήσει, τρέχοντας τούς διντάλους του και έπι-
τέλον νά παίξει περιπαθείς έρωτικές σκηνές.

Τέλος, δι Τζόννυ Ίντισμουλλερ και ή Μώρρην 'Ο Σουλλιθαν, οι
άλλομηντοι πρωταγωνιστοί τού «Ταρζάν», όπως έπιασαν σχε-
δόν δλλούμινοι μέσα στή Λουγκάλ, υπέφεραν τά πάνειν από
τά δηγκάλια, από τά υγιούς τών ζώων και από τά μπερά κλασ-
ιά. Τόσο τό σώμα τής Μώρρην 'Ο Σουλλιθαν, ζσο και τό δι-
πέροχο σόμης τού Τζόννυ ήταν πάντα καταματω-
μένα από τής πληγές. Κι' δύος οι θεαταί αύτού τού φίλμ έδεν
βλέπουν τήποτε, γιατί πάνω από κάθε τέτοια πληγή ήπάρχε
την παχύ.

Καθώς έλεπτε λοιπόν, ή μόνη παρηγοριά σ' αώτά τά άρδα-
τα παρτηρία πού τραβούσεν οι ήθωποιοι πού τόπινημαργάριφου,
γυναίκες κι' άνθρες, είναι οι μεγάλοι μισθοί τους.

BIKY ΜΠΑΟΥΜ

Η ΠΡΟΙΚΑ ΤΗΣ ΚΑΡΜΕΛΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 977)

ζήσω. Πάλις τόλμησε νά ζητήσης τήν συνδρομή μου;

"Επειτα δημάς σκέφθηκε ότι αύτά τά πέζος υπήρχαν άκομη
στην...κάτσαση τής κι' έτσι δην τήν άρσινε στό έλεος τών άστονυμι-
κών, αύτούς θα έβγαινε ζημιωμένους. "Έπεισε λοιπόν νά τή ση-
κώση από κάτω και νά τή δηλώση ότι τού χρειαζόντουσαν λε-
φτά γιά νά φροντίση νά μη τήν τημαρθήσουν. Κι' ή Καρμέλα
τού έδεσε τήν...προικα τής. "Επειτα άκολυθωσε τόν άστονυμ-
ικούς ζημιή δηλί δι Άλφρεντ θά τή γλύτωνε μέτα τά κατέργασε.
Και πράγματι δι 'Άλφρεντ τά κατάφερε περίφημα. Μέ της κα-
λακείς του και τής υποσχέσεις του καπτάρθωμα νά πείση τούς
άστονυμικούς τήν άρσην έλευθερη τήν Καρμέλα. "Άλλοι σε-
ιργεντινοί άστονυμικοί κάνουν τόσες θρωμαδούσεις, ώστε
δέν τούς συμφένει νά μια μαλώσουν μ' έναν 'έπαιγγελματσα'. δι-
πώς δι ονιόφ 'Άλφρεντ. Γ' αύτο προτίμησεν νά άφουσεν ήσυχη-
τήν Καρμέλα και νά συλλάβουν τόν φαρμακοποιο Σορέλ, από
τόν θησαυρό τούς φάρμακοποιούς τόν ιεράρχη της Καρμέλας...

TZΩΝ ΠΕΡΚΕΡ